

Det Anarkistiska Biblioteket

Detta är INTE ”omvänd sexism”:

Ett motargument

Rachel

Rachel

Detta är INTE ”omvänd sexism”:

Ett motargument

Från ”Hoax Issue number one. Feminism and relationships”. Översatt av UpprorsBladet. Publicerad i UpprorsBladet nummer 6, december 2013.

sv.anarchistlibraries.net

Jag vet att det är extremt obekvämt för dig att sitta här med min ilska, speciellt när min ilska riktar sig mot dig blott för den sexism du medvetet vägrar ta dig an. Ingen av oss vill se sig själv som den som förtrycker, i synnerhet när vi inte förstår hur vi förtrycker. Tro mig, jag förstår dig. Jag är övertygad om att begreppet feminism är kopplat till vitt skilda innebörder för oss båda. Det är inte det jag är här för att debattera om. Jag är inte här för att berätta för dig vad feminism är och inte är. Jag kan inte övertyga dig om att omfamna den feministiska rörelsen eller att läsa feministisk filosofi. När jag pratar med dig om feminism så är det inte i ett slags missionärsarbete för att ändra din livsstil eller för att kolonisera dig till mina flummiga idéer. Trots det så har jag ett krav att ställa. Om vi ska förbli vänner så måste du ta dig tid att lyssna på mig. Bara lyssna. Kanske är det så att jag faktiskt vet något om de konstruerade könsens natur som du annars aldrig skulle se på egen hand. I egenskap av kvinna så kan jag garantera att jag har en del erfarenheter som du inte har. Sluta säga att kvinnor är jämställda nu. Sluta säga att det inte längre finns något behov av feminister. Jag kan vara post-feminist i post-patriarkatet. Och sen när blev du en talesperson för mina rättigheter? Vem är du att avgöra huruvida misogyni fortfarande är en faktor, när jag, som kvinna, oftast är målet för dess direkta angrepp?

Jag är en av de där självdefinierade radikala feministerna. Jag är radikal i den bemärkelsen att jag har siktet inställt på själva roten till könshierarkierna. Jag tror på att arbeta för en total social omvandling, så att vi kan leva i en värld som är inkluderande och jämlik. Jag är också radikal i det att jag tillåter mig själv att föreställa mig hur ett liv utan kön eller andra sociala strukturer som naturaliserar sociala hierarkier skulle se ut. Jag tror på att kämpa för denna utopi även om det är föga troligt att jag skulle få uppleva den under min livstid. Varje litet steg är ett medel på vägen mot målet. Som radikal feminist gör jag även en medveten ansträngning för att eliminera min egen delaktighet i såväl den allmänna debatten som i praktiken av rasism, klassism, homofobi etc. Jag försöker att vara medveten i mina val och min livsstil. Både min radikalitet och min feminism är sprungna ur en uppsjö av personliga sammanträffanden och erfarenheter, vilka har varit så intensiva och gripande att det omintetgjort min chans att se tillbaka på dem med naiva ögon. Jag kan välja att samexistera i tystnad som vilken passiv åskådare som helst men då kommer jag alltid att bära oket av faktumet att jag sviker världen omkring mig.

Även om detta inte betyder något för dig, så betyder denna kamp, mitt motstånd, allt för mig. Att identifiera sig som en feminist är inte semantisk krigsföring. Genom att kalla mig själv för feminist, för jag in mina egna erfa-

renheter i den kollektiva erfarenheten. Jag deltar i den politiska handlingen att öka folks medvetenhet. Jag tillåter mig själv att bekräfta att jag inte är ensam, att jag inte är ett skyldigt offer för den sexism min kropp, mitt psyke, har utsatts för. Mina erfarenheter är värda att delas med andra. Jag behöver dela med mig av dem, för mina erfarenheter kopplar samman mig med generationer av kvinnor som upplevt liknande saker. När vi träffas och pratar så kan vi äntligen börja sätta ett namn på de system som bidragit till våra lidanden.

Jag är vansinnig på alla som avfärdar våld mot kvinnor som en accepterbar epidemi. Som en kvinna (eller kanske bara som en patriotisk medborgare) så förväntas jag inte vara så här arg. Jag ser ert obehag när jag börjar koka. Tillåt mig att ta tillbaka den ilska som jag i årtal vänt inåt. Jag är hellre arg än att jag förringar mig själv. Försök inte att gulla mig ur min ilska när jag väl omslutits av den. Försök inte att medicinera den med receptbelagda läkemedel heller. Kapaciteten att vara närvarande i detta mitt kaos' vrede, tillåter mig att sitta med allt som vilar inuti mig, som jag tillåter att passera som oigenkännliga känslor. Det finns en okänd styrka i min ilska. För att kunna använda denna dolda styrka behöver jag kultivera min förmåga att ge mig hän åt denna omvälvande känsla. Detta är fortfarande en förmåga jag försöker att kultivera. Efter att jag har börjat tvinga mig själv att sitta ner med denna ilska, har jag haft möjlighet att lyssna på min röst och mina åsikter för första gången utan att skämmas. Jag är inte längre övertygad om att jag belastar denna värld, att jag är slöseri med luft, att jag tar för mycket plats. Ilska och kärlek är inte på något sätt varandras motsatser, så som jag blivit uppfostrad att tänka. Tvärtom, det är en våldsam handling när du försöker förstöra min möjlighet att ge mig hän åt obekväma känslor.

Arga feminister som mig anklagas alltid för att sakna humor. Detta är ditt sätt att trivialisera din roll som deltagare i förtrycket av kvinnor. Jag tar sexism på allvar. Att ge mig hän åt min ilska förser mig med kapaciteten att vara en bättre peace builder såväl som en genuin vän och flickvän. Ju mer närvarande jag kan vara i mig själv, desto mer autentisk kan jag vara i andras sällskap. Och, nej, min radikala feminism är inte "omvänd sexism." Jag är en radikal feminist av kärlek, inte bara till mig själv, utan av kärlek till min omvärld. Jag är radikal därför att jag vill att vi ska kunna samarbeta och kommunicera och arbeta och älska och dansa och sjunga och äta och måla tillsammans. Min feminism är för oss båda. Jag kämpar för att återerövra min förlorade röst så att vi kan dela en ömsesidig ge-och-ta-relation. För att detta ska kunna hända måste du lyssna på mig. För att kunna uppnå detta jämlika utopia, måste du låta mig få vara den förste talaren. Jag har lyssnat på allt du har haft att säga så länge. Jag

växte upp och gick i din skola, jag lärde mig ditt språk, jag har levt efter alla dina regler. Jag har sysselsatt mig så mycket med att mata mig själv med din patriarkala definition av friskhet och helighet, sysselsatt mig så mycket med att kalkylera mig fram till om jag kan anses vara acceptabel som kvinna. Jag är trött på dessa mått. Jag har ansträngt mig så mycket för assimileras och varje försök har närapå förstört min passion och min längtan. Jag accepterar inte detta längre.

Jag är inte ledsen om jag gör dig obekvämt när jag delar med mig av detta. Konsekvensen av detta medvetandehöjande är att vissa människor kommer att känna sig alienerade. För att vara helt ärlig, så bryr jag mig inte om du känner dig alienerad av denna konversation, då jag har känt mig alienerad av att leva i din sexistiska värld i tjugotvå år! Jag vägrar att fortsätta spela efter dina regler, de skapades inte med avsikten att jag skulle vara ett subjekt att resonera med. Jag tänker skapa mig en egen ny konversationsform. Ordet feminism är en nödvändig del i denna nya vokabulär. Det förser mig med ett namn på mina upplevelser, som har existerat i årtal och varit det ultimata problemet utan att jag har kunnat sätta ord på det. Jag måste erkänna att jag är trött på att ses som den som ska bygga broar. Misogynism är ditt problem om du är den som skapar det. För att vi ska kunna samexistera i en jämlik och kärleksfull relation, behöver vi båda undersöka våra egna fördomar. Du kommer att behöva hantera din egen sexism och utmana din egen konstruktion av manlighet. Du måste också börja röra dig utanför könens gränser.

Jag tänker inte kompromissa med dessa krav. Jag är högljudd för att jag vet att om jag inte börjar skrika, så kommer du aldrig att lyssna. Jag förstår inte varför du känner dig så hotad av min feminism. Vad är det med min väg mot egenmakt som skrämmer dig så? Är du rädd för att jag ska omkullkasta din hierarki? Jag kämpar inte för matriarki. I den värld jag önskar kommer vi båda att stå på en jämlik grund. Jag ger mig inte ut i krig, då jag inte har någon önskan om att dominera dig. Detta motstånd är direkt aktion. Jag kämpar bara tills dess att du börjar anpassa dig till våra behov. Jag talar från ett radikalt feministperspektiv med hopp om att jag en dag inte kommer att behöva fortsätta ställa dessa krav och hävda mig själv som feminist, då kvinnors rättigheter inte längre separeras från det allmänna samtalet kring mänskliga rättigheter. Slutligen så kommer världens alla invånare att kunna ta mänskliga rättigheter på allvar. Jag gör motstånd för att det i framtiden inte ska finnas ett behov för oss att ge oss in i denna strid, för att det feministiska motståndet har lärt upp nästa generation till att sluta upprätthålla sexism (och rasism, och

klassism, och homofobi etc) och för att de har lärt sig att behandla varandra med respekt som jämlikar.

Ett sätt att förändra på är att svara tillbaka. Vi existerar i en symbiotisk relation med misogyni. Misogyna krafter fortsätter bara så länge vi tillåter oss själva att upprätthålla dem. Föreställ dig vad som skulle hända om vi inte längre tillät oss själva att använda det negativa och våldsamma språket. Tänk om vi bara raderade vissa ord från vårt vardagsspråk? Föreställ dig vad som skulle hända om vi avbröt folk runtomkring oss så snart de tog på sig rollen som en negativ stereotyp? Låt oss se effekten om vi kollektivt slutade köpa tidningar med sexistisk reklam eller att titta på TV-program som är öppet kränkande.

Faktum är att det jag säger inte är så radikalt. Vi har gjort denna typ av framsteg tidigare. Om du är ovillig att lyssna, så tror jag att vår vänskap har kommit till ett naturligt avslut. Du behöver ha förmågan att handskas med denna ilska för att vi ska kunna älska och kommunicera med varandra som jämlikar. Jag drömmer om att vi ger oss in i denna striden tillsammans. Även om du inte är redo, så behöver jag åtminstone att du lyssnar så mycket du är kapabel till. Snälla sluta beröva mina erfarenheter deras vikt och värde. Annars, min vän, så måste jag ge mig i kast med det här på egen hand. Jag är trött på att slösa min tid och energi på någon som är destruktiv. Vi är då ämnade att existera på helt olika slagfält.